

Конференција на високом нивоу о будућности Европског суда за људска права

Декларација из Бригхтона

Конференција на високом нивоу у Брингхтону 19. и 20. априла 2012. године, на иницијативу председавања

Уједињеног Краљевства Комитетом министара Вијећа Европе ("Конференција") проглашава слjedeће:

1. Државе странке Конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Конвенција“) поново

потврђују своју дубоку и сталну определијеленост Конвенцији и испуњењу својих обавеза према Конвенцији да за сваку особу, под својом надлежношћу, обезбиједи права и слободе дефинисане Конвенцијом.

2. Државе странке такође поново потврђују своју приврженост праву на индивидуалну апликацију

Европском суду за људска права („Суд“) као основу система за заштиту права и слобода утврђених

у Конвенцији. Суд даје изниман допринос заштити људских права у Европи већ више од 50 година.

3. Државе странке и Суд дијеле одговорност за реализацију ефикасне provedбе Конвенције, потпомогнути основним принципом супсидијарности. Конвенција је закључена на основу, *интер алиа*,

суверене равноправности држава. Државе странке морају поштивати права и слободе загарантоване

Конвенцијом, и морају ефикасно рјешавати повреде на државном нивоу. Суд дјелује као заштитник за

повреде које нису ријешене на државном нивоу. Ако Суд установи повреду, државе странке морају

се повинovati коначној пресуди Суда.

4. Државе странке и Суд такође дијеле одговорност за обезбјеђивање одрживости механизма Конвенције. Државе странке су одлучне да раде у сарадњи са Судом како би постигле ово, ослањајући се такође на важан рад Комитета министара и Парламентарне скупштине Вијећа Европе,

као и Повјереника за људска права и других институција и тијела Вијећа Европе, и радећи у духу

сарадње са цивилним друштвом и Државним институцијама за људска права.

5. Конференција на високом нивоу у Интерлакену („Интерлакен Конференција“) у својој Декларацији од 19.

фебруара 2010. године примила је на знање је са великом забринутошћу да је дефицит између уложених и ријешених апликација наставио расти; сматрајући да је таква ситуација проузроковала штету

учинковитости и вјеродостојности Конвенције и њеног надзорног механизма и да представљала опасност квалитети и досљедности судске праксе и ауторитету Суда. Конференција на високом нивоу у

Измиру („Измирска Конференција“) је у својој Декларацији од 27. априла 2011. године поздравила

конкретан напредак постигнут након Конференције у Интерлакену. Државе странке су веома

захвалне швицарском и турском председавању Комитетом министара због тога што су сазвале

ове

конференције, и свима онима који су помогли да се остваре активности и планови даљих активности.

6. Резултати до сада постигнути у оквиру Протокола бр. 14. су охрабрујући, посебно као резултат мјера

које је подузео Суд како би повећао ефикасност и ријешио бројне очито недопуштене апликације које

су у поступку пред Судом. Међутим, растући број потенцијално основаних апликација које су поднесене Суду је озбиљан проблем који изазива забринутост. У свјетлу тренутне ситуације Конвенције и Суда, релевантни кораци предвиђени конференцијама у Интерлакену и Измиру морају се

наставити у потпуности проводити, а пуни потенцијал Протокола бр. 14 искористити. Међутим, као што је

истакнуто на Конференцији у Измиру, сам Протокол бр. 14 неће обезбиједити трајно и свеобухватно

рјешење проблема с којим се суочава систем успостављен Конвенцијом. Даље мјере су, стога, такође потребне да би се обезбиједило да систем успостављен Конвенцијом остане дјелотворан и да

може наставити штитити права и слободе преко 800 милиона људи у Еуропи.

А. Провођење Конвенције на државном нивоу

7. Потпуно провођење Конвенције на државном нивоу захтијева од држава странака да подуму ефикасне мјере за спрјечавање повреда. Сви закони и политике требали би бити формулисани, и сви државни

дужносници требали би обављати своје обавезе на начин који ће обезбиједити примјену Конвенције.

Државе странке такође морају обезбиједити начине на које се могу тражити правни лијекови за наводне

повреде Конвенције. Домаћи судови и трибунали требају узимати у обзир Конвенцију и судску праксу

Суда. Заједно, ове мјере би требале смањити број повреда Конвенције. Оне би такође смањиле број

основаних апликација поднесених Суду, самим тиме смањујући његов обим посла.

8. Вијеће Еуропе има кључну улогу у помагању и охрабривању провођења Конвенције на домаћем

нивоу, као дио свог ширег рада у области људских права, демократије и владавине права.

Пружање

техничке помоћи на захтјев држава странака од стране Вијећа Еуропе или билатерално од стране друге

државе странке, шири добру праксу и подиже стандарде поштивања људских права у Еуропи.

Подршка

коју пружа Вијеће Еуропе требала би бити пружена на ефикасан начин с обзиром на дефинисане

резултате, у координацији са ширим радом организације.

9. Стога Конференција:

а) поново потврђује јако одређење држава странака да испуне своје примарне обавезе provedбе Конвенције на државном нивоу;

б) снажно подстиче државе странке да наставе у потпуности узимати у обзир препоруке Комитета

министара за provedбу Конвенције на националном нивоу приликом припреме својих законодавстава, политика и пракси на тај начин омогућавајући ефикасно провођење

Конвенције;

ц) посебно исказује одлучност држава странака да обезбиједи ефикасну provedбу Конвенције на

националном нивоу подузимајући сљедеће специфичне мјере, у оној мјери у којој су релевантне:

и) разматрајући успостављање, уколико то већ нису урадиле, независне државне институције за људска права;

ии) проводећи практичне мјере како би обезбиједиле да су политике и законодавство у потпуности

усклађени са Конвенцијом, укључујући и пружање информација државним парламентима о усклађености нацрта примарног законодавства предложеног од стране Владе са Конвенцијом;

иии) разматрајући увођење, уколико је неопходно, нових домаћих правних средстава, специфичне или опће природе, за наводне повреде права и слобода у складу са Конвенцијом;

ив) омогућавајући и подстичући домаће судове и трибунале да узму у обзир релевантне принципе

Конвенције, узимајући у обзир судску праксу Суда, при вођењу поступака и формулисању пресуда; а посебно омогућавајући странкама у спору, у оквиру адекватних параметара домаћег судског поступка али без непотребних сметњи, да скрену пажњу домаћим судовима и трибуналима на било које релевантне одредбе Конвенције и јуриспруденцију Суда;

в) пружајући јавним службеницима релевантне информације о обавезама према Конвенцији; и посебно обучавајући службенике који раде у правосудном систему, а који су задужени за провођење закона, или су задужени за лишавање слобода особе, како да испуне обавезе према Конвенцији;

ви) пружајући одговарајуће информације и обуку о Конвенцији у виду подучавања, обуке и професионалног развоја судца, правника и тужилаца;

вии) пружајући информације о Конвенцији потенцијалним подносиоцима апликација, посебно о опсегу и ограничењима њихове заштите, надлежности Суда и критеријима за утврђивање допуштености;

д) подстиче државе странке, уколико то нису већ урадиле, да:

и) обезбиједи да се битне пресуде Суда преведу или сумирају на домаће језике када је неопходно да се исте примјерено узму у обзир;

ии) преведу на домаће језике Практични водич Суда о критеријима за утврђивање допуштености; и

иии) размисле о давању додатних добровољних прилога програмима за људска права Вијећа Еуропе или Фонду за људска права (*Хуман Ригхтс Тrust Фунд*);

е) подстиче све државе странке да у највећој мјери користе техничку помоћ, те да пружају и примају,

на захтјев, билатералну техничку помоћ у духу отворене сарадње за пуно поштивање људских права у Еуропи;

ф) позива Комитет министара:

и) да размотри који је најбољи начин да се обезбиједи да тражена техничка помоћ буде пружена

државама странкама којима је иста највише потребна;

ии) надовезујући се на тачке ц(иии) и (ив) горе, да припреми водич добре праксе везано за домаћа правна средства; и

иии) надовезујући се на тачку ц(в) горе, да припреми алате које би државе странке могле користити

за информисање својих јавних службеника о обавезама државе у оквиру Конвенције;

г) позива Генералног секретара да предложи државама странкама, путем Комитета министара, практичне начине да унаприједи:

и) пружање техничке помоћи и програма сарадње Вијећа Еуропе;

ии) сарадњу између различитих актера Вијећа Еуропе у пружању помоћи;

иии) стављање у фокус релевантне техничке помоћи која је доступна свакој држави странака на

билатералној основи, узимајући у обзир одређене пресуде Суда;

х) позива Суд да назначи оне своје пресуде које би посебно препоручио за могуће превођење на домаће језике;

и) понавља важност сарадње између Вијећа Еуропе и Еуропске уније, посебно у обезбјеђењу ефикасне provedбе заједничких програма и усклађености између њихових приоритета у овој области.

Б. Интеракција између Суда и државних власти

10. Државе странке у Конвенцији дужне су обезбиједити свима у оквиру своје надлежности права и слободе

дефинисане у Конвенцији, и пружити дјелотворно правно средство пред домаћим тијелом за све оне чија

су права и слободе повријеђени. Суд ауторитативно тумачи Конвенцију. Он такође дјелује као заштитник за појединце чија права и слободе нису обезбијеђене на државном нивоу.

11. Јуриспруденција Суда јасно наглашава да државе странке уживају слободу процјене у начину

примјене и provedбе Конвенције, у зависности од околности случаја и права и слобода која су у питању. Ово показује да је систем Конвенције супсидијаран у односу на заштиту људских права на

домаћем нивоу, те да су домаћи органи у принципу у бољој позицији него међународни суд да оцијене локалне потребе и услове. Слобода процјене иде раме уз раме са надзором у оквиру система Конвенције. У том смислу, улога Суда је да оцијени да ли су одлуке које су донијела домаћа тијела компатибилне са Конвенцијом, посебно водећи рачуна о слободној процјене државе.

12. Стога Конференција:

а) поздравља развој принципа судске праксе од стране Суда, као што су супсидијарност и слобода

процјене, и подстиче Суд да да велики значај и примјењује конзистентно ове принципе у својим пресудама;

б) закључује да би, из разлога транспарентности и приступачности, позивање на принцип супсидијарности

и доктрину слободне процјене, како су развијени у судској пракси Суда, требало бити укључено у

Преамбулу Конвенције и позива Комитет министара да усвоји неопходни инструмент за измјене до краја 2013. године, у исто вријеме подсјећајући државе странке на одређеност да у цијелости проводе своје обавезе обезбјеђивања права и слобода дефинисаних Конвенцијом;

ц) поздравља и подстиче отворене дијалоге између Суда и држава странака као начина развоја побољшаног разумијевања њихових улога у провођењу њихове заједничке одговорности за примјену Конвенције, укључујући посебно дијалоге између Суда и:

и) највиших судова држава странака;

ии) Комитета министара, укључујући дијалоге о принципу супсидијарности и јасноћи и досљедности

судске праксе Суда;

иии) заступницима влада и правним стручњацима држава странака, посебно о процедуралним питањима и, путем консултација, о приједлозима за измјене Пословника Суда;

д) прима на знање да би интеракција између Суда и домаћих органа могла бити ојачана увођењем

у Конвенцију већих овласти Суда, које би државе странке могле прихватити уколико желе, за пружање савјетодавних мишљења по захтјеву за тумачење Конвенције у контексту специфичног случаја на домаћем нивоу, не доводећи у питање необавезујући карактер мишљења за друге државе странке; позива Комитет министара да припреми нацрт текста опционалног протокола уз

Конвенцију у ту сврху до краја 2013. године; и даље позива Комитет министара да потом одлучи

да ли да исти усвоји; и

е) подсјећа да је Конференција у Измиру позвала Комитет министара да даље размотри питање привремених мјера у складу са правилом 39 Пословника Суда; и позива Комитет министара да оцијени да ли је дошло до значајног смањења у њиховом броју и да ли се апликације у којима се

примјењују привремене мјере сада брже рјешавају, те да предложи све потребне активности.

Ц. Апликације Суду

13. Право на појединачну апликацију је камен-темељац система Конвенције. Право на подношење

апликације Суду требало би бити практично оствариво и државе странке морају обезбиједити да ни на који

начин не спречавају ефективно уживање овог права.

14. Критерији за утврђивање допуштености у члану 35 Конвенције одређују које апликације би Суд требао

даље разматрати у меритуму. Они би Суду требали пружити практичне алате који би обезбиједили да се Суд

може концентрисати на оне случајеве у којима принцип или значај повреде захтијева њихово разматрање. На Суду је да одлучи о допуштености апликације. Важно је да при томе Суд

настави

примјењивати строго и досљедно критерије за утврђивање допуштености, како би учврстио повјерење у

непопустљивост система Конвенције и обезбиједило да се не ставља непотребни притисак на његов рад.

15. Стога Конференција:

а) поздравља приједлог Суда да се временско ограничење, у складу са Чланом 35(1) Конвенције,

у оквиру којег се апликација треба поднијети Суду може скратити; закључује да је временско ограничење од четири мјесеца адекватно; и позива Комитет министара да усвоји неопходни инструмент за измјене до краја 2013. године;

б) поздравља строжију примјену временског ограничења у Члану 35(1) Конвенције коју је предвидио Суд; и понавља важност да Суд примјењује потпуно, конзистентно и предвидиво све критерије допуштености укључујући правила везана за опсег његове надлежности, како би обезбиједио

ефикасну примјену правде и заштиту улоге Суда и домаћих органа;

ц) закључује да члан 35(3)(б) Конвенције треба бити измијењен на начин да се уклоне ријечи „и под

увјетом да се ниједан случај не може одбити по овом основу који није уредно разматран на домаћем трибуналу“; и позива Комитет министара да усвоји неопходни инструмент за измјене до

краја 2013. године;

д) потврђује да се апликација треба сматрати очигледно неоснованом у смислу члана 35(3)(а), *интер*

алиа, у толикој мјери у којој Суд сматра да апликација покреће питање које је добро размотрено од

стране домаћег суда, који је примијенио права гарантована Конвенцијом, у свјетлу доброутврђене судске праксе Суда, укључујући слободну процјену гдје је потребно, осим ако Суд

сматра да апликација покреће озбиљно питање које утјече на тумачење или примјену Конвенције; и

подстиче Суд да узме у обзир потребу да заузме строг и досљедан приступ у проглашавању таквих

апликација недопуштеним, појашњавајући у ту сврху и своју судску праксу ако је неопходно;

е) поздравља побољшање пружања информација подносиоцима апликација од стране Суда о својим процедурама, а посебно о критеријима за утврђивање допуштености;

ф) позива Суд да направи посебну одредбу у Правилима Суда за доношење посебне одлуке о допуштености на захтјев тужене Владе када постоји посебан интерес да Суд одлучи о ефикасности домаћег правног средства које је у питању у датом случају; и

г) позива Суд да развије своју судску праксу о исцрпљивању домаћих правних средстава тако да захтијева од апликаната, тамо гдје им је домаће правно средство било доступно, да су претходно пред домаћим судовима или трибуналима истицали наводну повреду права Конвенције или еквивалентне одредбе домаћег закона, чиме даје домаћим судовима прилику да примјењују Конвенцију у свјетлу судске праксе Суда.

Д. Обрада апликација

16. Број апликација поднесених Суду сваке године удвостручио се од 2004. године. Велики број апликација је сада у поступку пред свим основним судским формацијама Суда. Многи апликанти, укључујући оне са потенцијално добро основаним апликацијама, морају чекати годинама на одговор.

17. У свјетлу важности права на појединачну апликацију, Суд мора бити у могућности да се рјешава недопуштених апликација што је могуће дјелотворније, с најмањим утјецајем на своје ресурсе. Суд

је већ подузео важне кораке да ово постигне у оквиру Протокола бр. 14, које треба поздравити.

18. Апликације које се понављају већином произлазе из системских или структуралних проблема на домаћем нивоу. Одговорност је државе странке, под надзором Комитета министара, да обезбиди да се такви проблеми и повреде које су резултат истих рјешавају као дио ефективног извршења пресуда Суда.

19. Растући број случајева у поступку пред Судским вијећем је такође предмет озбиљне забринутости.

Суд би требао бити у могућности фокусирати своју пажњу на потенцијално основане нове повреде.

20. Стога Конференција:

а) поздравља већ постигнути напредак Суда у обради апликација, а посебно усвајање:

и) његове приоритетне политике, која му је помогла да се фокусира на најважније и најозбиљније случајеве;

ии) методе рада које модернизују процедуре, посебно за бављење са недопуштеним и случајевима који се понављају, у исто вријеме одржавајући адекватну судску одговорност;

б) са захвалношћу прима на знање процјену Суда да би се могао ријешити неријешених очито недопуштених апликација до 2015. године; потврђује захтјев Суда за даље распоређивање домаћих судца и високо позиционисаних независних правника у његов Секретаријат како би се ово

могло постићи; и подстиче државе странке да организују таква даља распоређивања;

ц) изражава сталну забринутост због великог броја апликација које се понављају а које су у поступку пред Судом; поздравља стално кориштење проактивних мјера од стране Суда, посебно

пилот пресуда, за рјешавање повреда које се понављају на ефикасан начин; и подстиче државе странке, Комитет министара и Суд да раде заједно на проналажењу начина за рјешавање великог

броја апликација који произлазе из системских проблема које је идентификовао Суд,

разматрајући различите идеје које су изнијете, укључујући њихове правне, практичне и финансијске импликације, и узимајући у обзир принципе равноправног третмана свих држава странака;

д) надовезујући се на процедуру пилот пресуде, позива Комитет министара да размотри оправданост и модалитете процедуре по којој би Суд могао регистровати и одредити мали број репрезентативних апликација из групе апликација које се односе на исту повреду против исте тужене државе, тако да то одређивање буде примјењиво на цијелу групу;

е) прима на знање да, како би се омогућило Суду да одлучује у разумно вријеме о апликацијама које су у поступку пред његовим вијећима, може бити неопходно у будућности именовати додатне судије на Суд; даље прима на знање да би ове судије могле имати другачији мандат и/или различит опсег функција од постојећих судца Суда; и позива Комитет министара да одлучи до краја 2013. године да ли да настави са измјенама Конвенције како би омогућио именовање таквих судца након једногласне одлуке Комитета министара који поступа по информацији добивеној од Суда;

ф) позива Суд да се консултује са државама странкама док буде разматрао примјену ширег тумачења концепта добро утврђене судске праксе, у складу са Чланом 28(1) Конвенције, како би пресудио у већем броју случајева у оквиру процедуре Комитета, не доводећи у питање одговарајуће испитивање појединих околности случаја и необавезујући карактер пресуда против друге државе странке;

г) позива Суд да, у сарадњи са државама странкама, цивилним друштвом и државним институцијама за људска права, размотри да ли:

и) у свјетлу искустава пилот пројекта, треба увести даљње мјере како би се олакшало подношење апликације путем интернета и како би се поједноставила процедура за достављање случајева, док би се наставило са прихватањем апликација од стране апликаната који их нису у могућности поднијети путем интернета.

ии) се образац за подношење апликација Суду може побољшати како би се омогућила боља презентација и обрада апликација;

иии) се одлуке и пресуде Суда могу ставити на располагање странама у спору непосредно прије саопћења у јавности;

ив) се захтјев за и коментари на праведну накнаду, укључујући трошкове, могу поднијети раније у поступку пред Вијећем и Великим вијећем;

х) предвиђа да пуна provedба ових мјера са одговарајућим ресурсима у начелу треба омогућити Суду да одлучи хоће ли сапћити случај у року од једне године, а након тога би све саопћене случајеве учинио предметом одлуке или пресуде у року од двије године од саопћења;

и) надаље изражава опредјељење држава странака да раде у партнерству са Судом за постизање ових резултата;

ј) позива Комитет министара да, у договору са Судом, одреди начин којим ће утврдити да ли су се, до 2015. године, ове мјере показале довољним да омогуће да Суд успјешно одговори на свој обим посла, или су неопходне даље мјере.

Е. Судије и јуриспруденција Суда

21. Ауторитет и кредибилитет Суда великим дијелом зависе од квалитета судца и пресуда које исти доносе.

22. Високи профил судца изабраних у Суд зависи од квалитета кандидата предложених Парламентарној

скупштини за избор. Стога је улога држава странака у предлагању кандидата са највећим могућим

квалитетом од основне важности за даљњи успјех Суда, као и високо квалитетног

Секретаријата, с

правницима одабраним на основу њихове правне способности и познавања права и праксе држава

странака, што обезбјеђује непроцјењиву подршку судијама Суда.

23. Пресуде Суда требају бити јасне и досљедне. То промовише правну сигурност. Помаже државним

судовима да примјењују Конвенцију на прецизнији начин, те помаже потенцијалним апликантима да

оцијене да ли имају основу апликацију. Јасноћа и досљедност особито су важне када Суд рјешава

питања опћих принципа. Досљедност у примјени Конвенције не захтијева да државе странке

једнообразно проводе Конвенцију. Суд је навео да разматра измјену и допуну Пословника Суда

којим ће учинити обавезним да се Вијеће одрекне надлежности гдје исти предвиђа одступање од

утврђене судске праксе.

24. Стабилно правосуђе промовише досљедност Суда. Стога је, у принципу, непожељно да било који

судац служи мање од пуног мандата предвиђеног Конвенцијом.

25. Стога Конференција:

а) поздравља усвајање Смјерница за избор кандидата за мјесто судије на Еуропском суду за људска права, од стране Комитета министара, те потиче државе странке на њихову примјену;

б) поздравља оснивање Савјетодавног панела стручњака за кандидате који се бирају за судије Еуропског суда за људска права; прима на знање да је Комитет министара одлучио извршити преглед рада Савјетодавног панела након иницијалног трогодишњег периода; те позива Парламентарну скупштину и Комитет министара да размотри како процедуре за избор судца могу бити додатно побољшане;

ц) поздравља кораке које Суд подузима да одржи и унаприједи квалитету својих пресуда, а особито

да обезбиједи да се јасноћа и досљедности пресуда повећа још више; поздравља дугогодишње признање Суда да је у интересу правне сигурности, предвидивости и једнакости пред законом

да

без увјерљивих разлога не одступа од преседана утврђених претходним случајевима; а посебно

позива Суд да узме у обзир важност досљедности у случајевима гдје се пресуде односе на

аспекте истог питања, како би се обезбиједило да њихов кумулативни учинак и даље пружа државама

странкама одговарајућу слободу процјене;

д) у свјетлу средишње улоге Великог вијећа у постизању досљедности јуриспруденције Суда, закључује да Члан 30. Конвенције треба бити измијењен на начин да се уклоне ријечи „изузев

када

се томе противи једна од странака у спору“; позива Комитет министара да усвоји потребни инструмент за измјене, те да размотри да ли су неке посљедичне промјене потребне, до краја

2013. године; те потиче државе странке да се суздрже од приговора на било који приједлог за одступање од стране неког Вијећа до ступања на снагу инструмента за измјене;

е) позива Суд да размотри да ли би састав Великог вијећа био унапријеђен *ex officio*

укључивањем

потпредсједника сваког Одјела;

ф) закључује да је неопходно измијенити члан 23(2) Конвенције промјеном добне границе за судије

постављањем услова по којем судије не смију бити старији од 65 година на дан на који њихов мандат започиње, те позива Комитет министара да усвоји потребни инструмент за измјене до краја 2013. године.

Ф. Извршење пресуда Суда

26. Свака држава странка се обавезала да ће се повинovati коначним пресудама Суда у сваком

случају у којем је странка. Путем надзора, Комитет министара обезбјеђује правилну provedбу пресуда Суда, укључујући и провођење опћих мјера за рјешавање ширих системских питања.

27. Комитет министара, дакле, мора учинковито и праведно размотрити да ли су мјере које је подузела

држава странка ријешиле повреду. Комитет министара треба бити у могућности подузети учинковите

мјере у односу на државу странку која не поступи у складу са својим обавезама из члана 46.

Конвенције. Комитет министара треба обратити посебну пажњу на повреде које откривају системска

питања на државном нивоу и треба обезбиједити да државе странке брзо и учинковито

имплементују пилот

пресуде.

28. Комитет министара надзире извршење све већег броја пресуда. Док Суд рјешава поднесене потенцијално основане апликације, може се очекивати даље повећање обима рада Комитета министара.

29. Стога Конференција:

а) подстиче државе странке:

и) да развијају домаће капацитете и механизме како би обезбиједиле брзо извршење пресуда Суда, укључујући и провођење Препоруке 2008(2) Комитета министара, те да размјењују добре праксе у том погледу;

ии) да учине акционе планове за извршење пресуда што је могуће више доступним, укључујући, гдје је то могуће, објављивање истих на домаћим језицима; и

иии) да омогуће важну улогу државних парламената у разматрању учинковитости подузетих мјера извршења;

б) понавља позив упућен Комитету министара на Конференцијама у Интерлакену и Измиру, да у

потпуности примијене принцип супсидијарности према којем државе странке могу изабрати како да

испуне своје обавезе у складу с Конвенцијом.

ц) Позива Комитет министара да настави разматрати како да побољша своје процедуре како би се

обезбиједило учинковит надзор над извршењем пресуда, посебно путем:

и) више структурисаним разматрањем стратешких и системских питања на својим састанцима; и

ии) већег публицитета својих састанака;

д) позива Комитет министара да размотри да ли су неопходне учинковитије мјере у односу на државе

које не изврше пресуде Суда правовремено;

е) поздравља редовне извјештаје и дебате Парламентарне скупштине о извршењу пресуда.

Г. Дугорочна будућност система Конвенције и Суда

30. Ова Декларација се односи на непосредна питања с којима се Суд суочава. Такође, кључно

је
обезбиједити будућу учинковитост система Конвенције. Да би се то постигло, неопходан је процес који ће предвидјети предстојеће изазове и развити визију за будућност Конвенције, како би се будуће одлуке доносиле на правовремен и кохерентан начин.

31. Као дио овог процеса, можда ће бити потребно оцијенити основну улогу и природу Суда. Дугорочна визија мора обезбиједити одрживост кључне улоге Суда у систему заштите и промоције људских права у Еуроци. Право на појединачну апликацију остаје основа система Конвенције. Будуће реформе морају

повећати могућност система Конвенције за брзо и учинковито рјешавање озбиљних повреда.

32. Учинковита provedба Конвенције на државном нивоу дозволит ће Суду да дугорочно преузме улогу која је у већој мјери усмјерена и циљана. Систем Конвенције мора подржавати државе у испуњавању њихове основне одговорности да проводе Конвенцију на државном нивоу.

33. Као одговор на учинковитије провођење на државном нивоу, Суд би требао бити у позицији да усмјери своје активности на озбиљне и широко распрострањене повреде, системске и структуралне проблеме, те важна питања тумачења и примјене Конвенције, и стога би сам требао отклонити мање повреде, а тиме и доносити мање пресуда.

34. Конференција у Интерлакену позвала је Комитет министара да, током периода 2012-2015. године,

оцијени у којој мјери је провођење Протокола бр. 14 и Плана дјеловања из Интерлакена унаприједила

позицију Суда. Одредила је да Комитет министара, на основу те оцјене треба, прије краја 2015. године, одлучити да ли постоји потреба за даљим дјеловањем. Надаље, одредила је да, прије краја

2019. године, Комитет министара треба одлучити да ли су се усвојене мјере показале довољним како

би се обезбиједило одрживо функционисање механизма контроле Конвенције или су неопходне

темељитије промјене.

35. Стога Конференција:

а) поздравља процес разматрања дугорочне будућности Суда, започетог на Конференцији у Интерлакену и настављеног на Конференцији у Измиру; те поздравља допринос неформалне Конференције у Вилтон Парк-у овом разматрању;

б) позива Комитет министара да, до краја 2012. године, утврди процес којим ће испунити своје даље

мандате у складу са овом Декларацијом и Декларацијама усвојеним на Конференцијама у Интерлакену и Измиру;

ц) позива Комитет министара, у контексту испуњења свог мандата у складу с Декларацијама усвојеним од стране Конференција у Интерлакену и Измиру, да размотри будућност система Конвенције, гдје ово разматрање обухваћа будуће изазове за уживање права и слобода зајамчених Конвенцијом, те начин на који Суд најбоље може испунити своју двоструку улогу у дјеловању као заштитник појединаца чија права и слободе нису обезбијеђене на државном нивоу и

ауторитативном тумачењу Конвенције;

д) предлаже да Комитет министара обавља овај задатак унутар постојећих структура,

обезбјеђујући

учешће и савјете вањских стручњака према потреби, како би се обезбиједио широк спектар стручности и како би се омогућила најпотпунија могућа анализа питања и могућих рјешења;

е) предвиђа да ће Комитет министара, у склопу овог задатка, провести свеобухватну анализу потенцијалних опција за будућу улогу и функцију Суда, укључујући и анализу начина на који се систем Конвенције у суштини у свом садашњем облику може очувати, те разматрање детаљнијих

промјена начина на који систем Конвенције рјешава апликације с циљем смањења броја случајева које треба рјешавати Суд.

ф) Надаље позива државе странке, укључујући Комитет министара, да иницира свеобухватни преглед:

и) процедуре надзора извршења пресуда Суда, те улоге Комитета министара у овом процесу;

и) обезбјеђења правичне накнаде апликанту у складу с Чланом 41. Конвенције;

г) као први корак, позива Комитет министара да постигне привремени став о овим питањима до краја

2015. године.

Х. Опће и закључне одредбе

36. Приступање Еуропске уније Конвенцији ће унаприједити кохерентну примјену људских права у Европи.

Конференција стога, са задовољством, прима на знање напредак на изради нацрта приступног споразума и позива на брзо и успјешно закључење овог рада.

37. Конференција такође, са захвалношћу, прима на знање наставак разматрања, у складу с мандатом дефинисаним Конференцијама у Интерлакену и Измиру, о томе да ли је могуће увести

поједностављени поступак за измјену одредби Конвенције о организационим питањима, било путем

Статута Суда или нове одредбе у Конвенцији, те позива на брзо и успјешно закључење овог рада, у

потпуности узимајући у обзир уставну организацију држава странака.

38. Тамо гдје одлуке којима се остварује provedба ове Декларација имају финансијске импликације за

Вијеће Европе, Конференција позива Суд и Комитет министара да одреде опсег ових трошкова што је

прије могуће, узимајући у обзир буџетска начела Вијећа Европе и потребу за опрезним располагањем буџетом.

39. Конференција:

а) позива Предсједништво Уједињеног Краљевства да садашњу Декларацију и Зборник радова с

Конференције достави Комитету министара.

б) позива државе странке, Комитет министара, Суд и Генералног секретара Вијећа Европе да у цијелости примјењују ову Декларацију;

ц) позива будуће предсједавајуће државе Комитета министара да обезбиједи будући подстицај реформи

Суда и provedби Конвенције.